

Σάββατο προ της Πεντηκοστής - Ψυχοσάββατο

/ [Επικαιρότητα](#)

Το σημερινό Σάββατο, είναι το δεύτερο από τα δύο Ψυχοσάββατα του έτους (το πρώτο προηγείται της Κυριακής της Απόκριω).

Με την τέλεση των ιερών μνημοσύνων έχουν πνευματική ωφέλεια όλοι οι Χριστιανοί. Ο σεβασμός στους κεκοιμημένους καθώς και η μνήμη του θανάτου βοηθούν τον άνθρωπο να είναι φιλόανθρωπος και να μη λησμονεί την παροδικότητα των εδώ. Εκείνο που παραμένει ως αγαθή ανάμνηση είναι η προσωπικότητα του ανθρώπου, ως εικόνα του Θεού.

«Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον, Χριστέ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύτητος».

Την παραμονή, λοιπόν, της μεγάλης γιορτής της φανέρωσης της Εκκλησίας μέσα στον κόσμο, της Πεντηκοστής, δεν λησμονούμε τους προαπελθόντες αδελφούς μας και διατρανώνουμε την Οικουμενικότητα και την Καθολικότητα της Μίας και Αδιαίρετης Κοινωνίας του εκκλησιαστικού σώματος. Οι προσευχές των ζωντανών ενώνονται εν Χριστῷ με αυτές των κεκοιμημένων στην ευχαριστιακή κοινωνία και δίνουν την ευκαιρία στον Φιλεύσπλαχνο Πατέρα να προσφέρει τη συγχώρεση, όπως διδάσκει η εκκλησιαστική μας Παράδοση.

Κατά τα δύο μεγάλα Ψυχοσάββατα η Εκκλησιά μας καλεί σε μία παγκόσμια ανάμνηση «πάντων των απ' αιώνος κοιμηθέντων ευσεβώς επ' ελπίδι αναστάσεως ζωής αιωνίου». Μνημονεύει:

- * Όλους εκείνους που υπέστησαν **«άωρον θάνατον»**, σε ξένη γη και χώρα, σε στεριά και σε θάλασσα.
- * Εκείνους που πέθαναν από λοιμική ασθένεια, σε πολέμους, σε παγετούς, σε σεισμούς και θεομηνίες.
- * Όσους κάηκαν ή χάθηκαν.
- * Εκείνους που ήταν φτωχοί και άποροι και δεν φρόντισε κανείς να τούς τιμήσει με τις ανάλογες Ακολουθίες και τα Μνημόσυνα.

Για την Εκκλησία οι κεκοιμημένοι δεν αποτελούν τμήμα του κόσμου που «τελείωσε και έφυγε» – ό,τι πιστεύουν πολλοί που την ύπαρξή τους την έχουν περικλείσει στα ασφυκτικά πλαίσια του κόσμου τούτου, γιατί έχουν διαγράψει τον Θεό και τον Χριστό από τη ζωή τους. Οι κεκοιμημένοι συνιστούν οργανικό κομμάτι της Εκκλησίας, κομμάτι δηλαδή του σώματος του Χριστού, διότι ο θάνατος δεν είναι η θύρα που οδηγεί στην ανυπαρξία, αλλά η θύρα που εκβάλλει στην αγκαλιά του Χριστού. Όπως οι πιστοί ζούμε στην αγκαλιά αυτή στον κόσμο τούτο, το ίδιο και ακόμη περισσότερο συμβαίνει και την ώρα του θανάτου μας και μετέπειτα. Μας το λέει με άμεσο τρόπο ο απόστολος Παύλος, βασισμένος βεβαίως στην Ανάσταση του ίδιου του Κυρίου Ιησού Χριστού: «έάν τε ζῶμεν, έάν τε άποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου έσμέν».